

1

Jeli od Palachova náměstí ke Karlovu mostu, vlastně se jen pohybovali přískoky, jak tu v úzkém hrdle ulice byla vždy v obou směrech nekonečná kolona aut, do níž se pletly i tramvaje. Alespoň z pohledu automobilových řidičů, ale jistě i chodců přecházejících ulici. Ta představa, že na druhé straně Vltavy se silnice vnoří někde u Strakovky pod zem a vynoří kdesi na začátku Zborovské na Smíchově, aby ulevila pražské dopravě podél řeky, patřila teď spíš ke science-fiction. Ačkoli se o tom uvažovalo již za minulého režimu.

Na nic nebylo peníze.

Tehdy, ani nyní.

Dříve chyběly i pracovní síly.

"Ještě se tu každý úterý scházíte?" kývl Pavel směrem k pivnici U Rudolfinu, kde se scházela skupina kamarádů, kteří spolu kdysi pracovali, než se po listopadu 1989 rozprchli za lepším.

"Snad ano," řekl Tomáš nejistě, a když se na něj Pavel podíval, tak jen dodal. "Já tam teď moc nechodím, nemám čas!"

Pavel na Tomáše znovu pohlédl. Věděl, že když chtěl něco dělat, tak si nějakou tu hodinu vždycky vyšetřil.

"Já jsem s nimi dělal jen pár měsíců, chodí tam většinou jen ti, kdo se znali léta, někteří od osmašedesátého... Mají tam dobré pivo, plzeňskou dvanáctku a lacinou..."

"Ty to říkáš, jako kdybys jim dělal reklamu."

"A kde teď dostaneš v centru Prahy pivo za dvacet korun?"

"Tobě snad na tom záleží, kolik stojí pivo?" zakroutil Pavel hlavou.

"Mně ne, ale jim ano!" usmál se Tomáš a ukázal palcem směrem k hospodě.

"Osmačtyřicátníci se u pravice rozhodně moc dobře nezapsali! Hergot!" zabrzdil prudce, jak se zleva před něho vklínil nějaký nedočkavý řidič v úplně novém fordu.

Pavel se musel nejen zapřít nohama o podlahu, ale i rukama o palubní desku.

"Vždycky mám chuť v takovéhle situaci do podobného drzouna vrazit!" ulevoval si Tomáš.

"A proč to neuděláš?" nemohl čekat od Pavla jinou reakci.

"Protože jsem slušnej člověk!"

"Slušnej člověk by mu dal sám přednost, aby se před něj nemusel cpát!"

"Děkuju ti!"

"Chtěl jsem tě jen vyzkoušet!"

"Nanejvejš někomu vynadám!"

"Nemám pocit, že by ses zrovna vyžíval v nějakém expresivnějším slovníku," uklidnil se Pavel a zasmál se. "Zrovna jsem hledal, už ani nevím kvůli čemu, v jedny starý Larousseově encyklopedii heslo kozáci a tam jsem se dočetl, že byli nejen skvělí bojovníci a jezdci dobře na koních, ale prý i pěkně sprostí. Na nepříteli nevyraželi za pokřiku Urrrááá! jak by se u Rusů dalo očekávat, ale Job tvoju mať! Francouzi to však v tom slovníku překládají Pour la Patrie!, tedy něco jako Za vlast!"

Tomášovi připadala ta poznámka nějak známá, pravděpodobně i on o tom někde četl, ale nechtěl Pavla podezřívát, že Larousse ani snad nemá, nemluvě o nějakém starém vydání.

"Když jsem byl s katedrou na vojenském cvičení v Boleticích,"

vzpomněl si asociativně Tomáš, "měl tam jeden starej oficír ruštinu pořád tak v krvi, že možná už jen pro naše obveselení při střelbě z minometů velel nějak podobně: Vlěvo pjať, job tvoju mať, agoň!" pustil se Tomáš dokonce volantu a ten povel řval nahlas, jak ho nejspíš ta vzpomínka ještě po letech vojenské základní služby fascinovala.

"Co je to vůbec za holku?" zeptal se Pavel na důvod jejich cesty.

"Ale dohodil mi ji Přemek, víš ten, co měl tolik malérů se ženskými, prý ta jejich firma zkrachovala, myslím tedy ty holky, respektive jejího šéfa... A já bych teď nějakou asistentku uživil..."

"Uživil, nebo potřeboval?"

Tomáš se jen usmál.

"Je pěkná?" ptal se dál Pavel.

"Jak to můžu vědět? Přemek říkal, že je chytrá... Nebo spíš ctižádostivá... Loni skončila tady sociologii," ukázal za sebe k filosofické fakultě. "Ani ne tak pěkná," vrátil se k Pavlově otázce, "ale umí se prý udělat!"

"Sociologie se teď studuje v té budově před námi!" pohodil Pavel hlavou doleva před sebe. "To ti ji Přemek doporučuje takhle zoufale?" divil se. "Udělat se teď dokáže každá!" dodal dvojsmyslně.

"Je to nějaká jeho příbuzná," přehlédli, nebo nepostřehl Tomáš narážku, "nemají se spolu moc rádi... Prej je navíc něčím šibnutá..."

"Šibnutá? A čím?"

"To mi neřekl."

Ted' se pro změnu usmál Pavel.

Konečně projeli křižovatku s Karlovou ulicí, která tu zúžením vozovky jen pro tramvaj brzdila provoz. Ale neradovali se dlouho, u Novotného lávky už zase stáli kvůli tramvajové zastávce u redakce Literárních novin.

"Neměl bys je všechny předjet?" navrhl Pavel, když se tramvaj konečně rozjela.

"Když si přeseď na mé místo, tak můžeš!"

"Mě fascinuje, Tomáši, jak si pořád hraješ na spořádaný život!"

"Až na maličkost, já si na něj nehraju!"

"Tak dobře...", nepřiliš přesvědčivě souhlasil Pavel. "Kde nás vůbec ta, co se umí pěkně udělat, přesně čeká?" nezakrýval ironii Pavel.

Tomáš se jen na zlomek vteřiny obrátil k Pavlovi, protože pro tyhle jeho pohotové reakce si ho oblíbil: "Na rohu kavárny Slavie."

"Tos tedy zrovna nejlepší místo k setkání ne zvolil, tam těžko někde zastavíme!"

"Já jsem s ní zatím nemluvil, to domluvil Přemek."

"Nechápu, jak ho to mohlo napadnout! A to prý několik let jezdil jako profesionální řidič."

"Na křižovatce před Národním na ni zakřičíš a ona k nám přeběhne!"

"Zásadně na ženy nekřičím! A už vůbec ne z auta na ulici! Připadal bych si jako nějaký Germán na pětapadesátce!"

"Od kdy jsi tak útlocitnej?"

"To bude asi ona!" kývnul Pavel doleva před sebe. "Je pěkně vysoká!"

"Hrála závodně basketbal... nebo volejbal... Ted' prý dělá nějaký bojovej sport!" to poslední si už Tomáš možná vyvzpomínal a podíval se na Pavla.

"Od takovejch ženskejch radši dál!"

"Je ale opravdu pořádně vysoká!" přisvědčil Tomáš. "Tedy pokud je to ona!"

"Bude vyšší než ty! A kdo by to byl jiný, než ona? Na takovém blbém místě... Leda pro pěší!" podíval se Pavel ironicky na Tomáše. "Takže zastavíme, nebo jedeme dál?" zkoušel ho.

"Na křižovatce, prosím tě, vylez a dojděte ke Goethovu institutu, já tam zaparkuju a počkám na vás!" navrhl Tomáš.

"K jakému Goethovu institutu?" divil se Pavel.

"Jak byla dřív ambasáda NDR..."

"Aha!" pochopil, o jaký dům jde. "A to je ted' Goethův institut?" dával si tu otázku Pavel spíš sobě.

"Tak padej!" zastavil Tomáš dřív, než naskočila oranžová, takže auto za ním prudce zabrzdilo a jeho řidič začal vztekle troubit, že se na ně podíval i policista, který stál u panelu řídicího světla semaforu na začátku mostu. Naštěstí neměl chuť se do něčeho plést a jen otráveně zakroutil nad jejich počínáním hlavou.

Tomáš stačil ještě postřehnout, jak Pavel vystříhl čekající ženě uctivou poklonu, když se za ním znovu rozječel klakson, protože svítila opět zelená.

"Myslela jsem si, že půjdeme do Slavie," řekla Renata, když se s Tomášem představili.

Ještě pár vteřin se mu dívala do očí, pak pohlédla na Pavla, jako by si je v duchu srovnávala.

Tomáš měl, pokud jde o podobné hodnotící chování žen postřeh, zaregistroval to a měl co dělat, aby se ovládl, jak ho Renata hned zpočátku naštvála. Oč jí jde? O práci, nebo o flirt? "Do Slavie ani náhodou!" odmítl jen přemýšlet nad tou možností.

"Že tam chodí pan prezident?" zpozorovala Renata, že se snad i rozhněval, ale přesto si tu poznámku neodpustila.

"Kam půjdeme, nechodí jenom pan prezident!" vedl je do blízké vinárny, aniž se jich zeptal, jestli tam chtějí jít.

Byl si jistý, že jim nic jiného nezbyvá, než ho následovat.

Číšník se Tomášovi uctivě poklonil a než si sedli, ukázal Tomáš na stěnu, kde byly nejen fotografie Havla, ale i Klause a dalších předních politiků a známých umělců včetně jejich vlastnoručních podpisů.

"Nazdar, Arnošte!" poznal Tomáš u stolu v rohu u okna jednoho ze svých četných přátel, který četl noviny. "Můžeme si k tobě sednout?" zeptal se, aniž se znovu namáhal alespoň pohledem zjistit názor Renaty a Pavla, jestli chtějí, aby s nimi někdo další sdílel společnost. Tomáš tím jen chtěl dát najevo, kdo tu rozhoduje. "Jak jde život, Arnošte?" pokračoval ve své hře, jako by se dál chtěl věnovat jen jemu, nesetkali se kvůli něčemu jinému a s někým jiným.

"Jde to!" položil Arnošt noviny na stůl. "Tedy zatím..."

"Neříkej, že zatím, když sedíš tady!" věděl Tomáš dobře, že tu ceny nejsou zrovna lidové.

"Tak na dvě deci ještě mám..."

"Co čteš?" podíval se Tomáš na poslední číslo Salonu.

"Poprvé s ním dost nesouhlasím!" myslel tím Arnošt autora stati na přední straně přílohy. "Nemyslím si, že restauraci kapitalismu odpovídá polovičatá a omezená demokracie... Ačkoli s ním souhlasím, pokud jde o mizérii dneška..."

Tomáš si k sobě znovu přitáhl poslední loňské číslo Salonu, podíval se na jméno autora, aby věděl, o čem a hlavně o kom je řeč. Zároveň si všiml, že Pavel se tiše baví s Renatou, jeho setkání s přítelem jim pravděpodobně, nebo spíš určitě přišlo vhod. Podíval se proto vyčítavě na Renatu, ale hned zase na Arnošta, takže nestačil zaregistrovat její reakci. Nebo tak možná udělal schválně, aby jí dal najevo, že zas tak o ni nestojí, ačkoli nemohl upřít, že se mu okamžitě líbila, jak se na ni poprvé podíval. Když stála vedle něho, byla sice o něco vyšší, automaticky se však sjel pohledem na její nohy, měla módní boty s nejvyšším možným podpatkem, což ho uklidnilo, na výškový rozdíl mezi pohlavími byl alergický.